

nictví k vydražené nemovitosti bylo vloženo do pozemkové knihy již před tím, než nabylo rozvrhové usnesení, dotčenou otázku řešící, právní moci. Procesnímu soudu bude ovšem zjednán potřebný podklad k řešení té otázky teprve tehda, byl-li konán rozvrhový rok, podle jehož výsledku lze teprve nabýti spolehlivý přehled o tom, které pohledávky, v jakém pořadí a v jaké výši budou mít při rozvrhu nejvyššího podání význam, a jaké námitky byly v té příčině účastníky rozvrhového řízení učiněny. V souzeném případě nebyl však podle zjištění nižších soudů v době, kdy byla výpověď dána, v exekuční věci E IV 2359/34 rozvrhový rok ještě konán. Poněvadž — jak bylo již svrchu podotčeno — jest účinnost výpovědi posuzovati podle doby, kdy byla dána výpověď, neumožňoval stav exekučního řízení odvolacímu soudu spolehlivé řešení otázky, zda žalobkyně bude musiti nájemní právo žalované převzít, či nikoli, a byla proto výpověď, kterou dala žalobkyně žalované ještě před tím, než byl v exekučním řízení E IV 2359/34 konán rozvrhový rok, předčasná. Slušelo tudíž dovolání vyhověti.

Čís. 16219.

Právní postavení vnučeného správce nemovitosti ve sporech zahájených povinným již před zavedením vnučené správy.

Žalobě podané vnučeným správcem proti téže osobě a o týž nárok, jichž se týká spor zahájený povinným před zahájením vnučené správy, překáží zahájenost rozepře. Nerozhoduje, že na jmění povinných byl prohlášen konkurs.

(Rozh. ze dne 23. června 1937, R I 766/37.)

Proti žalobě podané Ottou P., vnučeným správcem domu č. p. 33 v T., na vyklizení uvedeného domu a jeho odevzdání z toho důvodu, že žalovaný bydlí v domě tom bez právního titulu, vznesl žalovaný námitku zahájené rozepře, ježto jest proti němu již zahájen spor u okresního soudu v Z. pod zn. sp. C II 820/32 o totéž, co je předmětem žaloby nynější, a to vlastníci domu Annou Sch., na jejíž jmění byl mezitím prohlášen konkurs. Soud první stolice zamítl námitku zahájenosti sporu, vycházející z názoru, že vnučený správce nevystupuje v souzeném sporu za Annu Sch., nýbrž v exekuční věci vedené proti konkursní podstatě Anny Sch., a že úpadková podstata není právně totožná s úpadcem, nýbrž že jest jen zvláštní, k uspokojení věřitelů určená část jeho jmění se samostatným právním osudem (rozh. č. 10812 Sb. n. s.). Rekursní soud odmítl žalobu. Důvody: V souzeném sporu jest žalobcem Otto P., který byl jmenován vnučeným správcem uvedeného domu č. p. 33 v exekuční věci 1715/35 vymáhající věřitelky Č. spořitelny v P. proti povinné konkursní podstatě Anny Sch. Konkursní řízení bylo zahájeno dne 20. listopadu 1933 pod zn. sp. K 123/33 u krajského soudu civilního v P. (K 60/33 obchodního soudu krajského v P. jako delegovaného soudu). Za toho stavu věci dochází soud k úsudku,

že je splněna totožnost stran i na straně žalující. V souzené věci žaluje vnučený správce domu, jenž tvoří konkursní podstatu Anny Sch. jako povinné ve výkonu vnučené správy podle § 109 ex. ř., uplatňuje tentýž nárok, a mohl proto pokračovati v přerušném sporu C II 820/33. Jest tudíž námitka zahájené rozepře odůvodněna.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu žalobcovu.

D ů v o d y:

Jest ovšem pravda, že vnučený správce nemovitosti není ani zmocněncem dlužníkovým při vedení správy, ani zástupcem vymáhajícího věřitele, nýbrž orgánem exekučního soudu, na jehož příkaz a pod jehož dozorem vykonává správu nemovitosti dlužníkovy, jsa k úkonům a opatřením se správou nemovitosti spojeným oprávněn mocí zákona. Proto i ve sporu v této své vlastnosti vystupuje jménem vlastním jako samostatná strana procesní (§§ 109, 111 ex. ř.). Při tom však nelze přehlédnouti, že ačkoliv vystupuje ve sporu vlastním jménem, a je tudíž sám po stránce formální procesní stranou, přece není sám podmětem práva, o němž ve sporu jde, nejsa účasten na hmotném právním poměru, který má býti sporem řešen. Proto také výsledky jeho činnosti ve sporu nepostihují jeho samého, nýbrž přímo toho, kdo je podmětem onoho hmotného práva. Konečný výsledek takového sporu je tudíž týž, jako by spor vedl subjekt práva hmotného sám, kdyby zavedením vnučené správy nebyla mu tato dispozice odňata. Uplatňuje-li tudíž vnučený správce ve své vlastnosti vnučeného správce sporem nárok dlužníkův — v souzeném případě nárok dlužnice resp. úpadkyně Anny Sch. — nejedná jako nový samostatný právní podmět, který by byl odlišný od dlužníka, nýbrž vymáhá žalobou vpravdě nárok dlužníkův. K tomu třeba uvážiti i to, že účelem ustanovení procesního řádu o rozepři zahájené (stejně jako i o rozepři rozsouzené) jest, aby se předešlo možnému vydání dvou nebo více rozhodnutí v téže věci sobě odporujících. To by mohlo snadno nastati i v souzeném případě, kdyby ve sporu o týž nárok z téhož právního důvodu Annou Sch. již zahájeném bylo pokračováno, když subjektem práva, jež vnučený správce Otto P. v souzeném sporu vymáhá, je ve skutečnosti jmenovaná Anna Sch., a to i tehda, když na její jmění byl prohlášen konkurs, neboť právním subjektem jmění, jež tvoří konkursní podstatu, zůstává i nadále úpadce sám, jenže nesmí s jměním nakládati. Posoudil tedy rekursní soud věc po právní stránce správně, když vyslovil, že jest v souzené věci splněna totožnost stran.

Čís. 16220.

Odpovědnost notářů.

Notář odpovídá za škodu (§ 5 notář. ř., § 1299 obč. zák.) vzniklou tím, že neupozornil kupitele při sepsání kupní smlouvy na nebezpečí plynoucí z poznámky pořadí, která vážla na kupované realitě.

Za kandidáta notářství u něho zaměstnaného odpovídá notář podle § 1313 a) obč. zák., nikoli podle § 1315 obč. zák.